

Sygn. akt XIV K 644/15; 1 Ds. 1433/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Hetnarowicz - Sikora

Protokolant: Paulina Szostakiewicz

przy udziale Prokuratora PR w S. Magdaleny Klimkiewicz-Kaczkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 roku sprawy

J. T. (T.),

syna W. i W. z d. K., ur. (...) w m. J.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 24 września 2015 r. w S. przy ul. (...) używając pod adresem funkcjonariusza Policji kom. G. G. (1) słów powszechnie uznanych za obelżywe dokonał jego znieważenia w trakcie i w związku z prowadzonymi czynnościami służbowymi, a następnie działając w celu zmuszenia ww. funkcjonariusza Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej w związku z podjętą interwencją w miejscu publicznym użył przemocy w postaci odpychania interweniującego funkcjonariusza Policji, czym jednocześnie naruszył jego nietykalność cielesną w trakcie i w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych,

tj. o przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w dniu 24 września 2015 r. w S. przy ul. (...) w ruchu lądowym, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku o sygn. akt XIII K 1367/08 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. I badanie 0,81 mg/l, II badanie 0,73 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny w postaci motoroweru marki K. o nr rej. (...),

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k.

I. uznaje oskarżonego **J. T.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 224 § 2 k.k., art. 226 § 1 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za jego popełnienie, na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazuje oskarżonego na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **J. T.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazuje oskarżonego na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 42 § 3 k.k. w związku z popełnieniem występku opisanego w punkcie II wyroku orzeka wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w związku z popełnieniem występku opisanego w punkcie II wyroku orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł (dziesięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego **J. T.** w punktach I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierza oskarżonemu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 69 § 1, § 2 i § 4 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;

VII. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. – w okresie warunkowego zawieszenia wykonania łącznej kary pozbawienia wolności – zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora sądowego o przebiegu próby;

VIII. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt XIV K 644/15

UZASADNIENIE

Stosownie do treści art. 423 § 1a k.p.k. zakres uzasadnienia w sprawie ograniczono do części wyroku odnoszącej się do rozstrzygnięcia o karze.

Sąd Rejonowy w Słupsku wyrokiem z dnia 15 czerwca 2016 roku uznał J. T. za winnego tego, że w dniu 24 września 2015 r. w S. przy ul. (...) używając pod adresem funkcjonariusza Policji kom. G. G. (1) słów powszechnie uznanych za obelżywe dokonał jego znieważenia w trakcie i w związku z prowadzonymi czynnościami służbowymi, a następnie działając w celu zmuszenia ww. funkcjonariusza Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej w związku z podjętą interwencją w miejscu publicznym użył przemocy w postaci odpychania interweniującego funkcjonariusza Policji, czym jednocześnie naruszył jego nietykalność cielesną w trakcie i w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy w Słupsku, ustalił, że J. T. w dniu 24 września 2015 r. w S. przy ul. (...) w ruchu lądowym, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku o sygn. akt XIII K 1367/08 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. I badanie 0,81 mg/l, II badanie 0,73 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny w postaci motoroweru marki K. o nr rej. (...), tj. popełnił o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarówno okoliczności popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów, jak i wina sprawcy nie budzą wątpliwości.

Czyn przypisany oskarżonemu w punkcie I sentencji wyroku kwalifikować należy z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 222 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k., zaś czyn przypisany oskarżonemu w punkcie II sentencji wyroku kwalifikować należy z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

W tym ostatnim przypadku wskazać należy, że surowsza odpowiedzialność karna osoby kierującej samochodem osobowym w stanie nietrzeźwości określona w art. 178a § 4 k.k. wiąże się nierozdzielnie z sytuacją, w której oskarżony był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego.

W przedmiotowej sprawie oskarżony J. T. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 01 czerwca 2009 roku w sprawie o sygn.. akt XIII K 1367/08 skazany został na karę pozbawienia wolności w rozmiarze 3 miesięcy za popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k., którą połączono z karami pozbawienia wolności wymierzonymi za czyny z art. 288 § 1 k.k w zw. z art. 57a § 1 k.k. i z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 226 § 1 k.k przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. do kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności. Karę łączną pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, przy czym wymierzono J. T. także nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego W. H..

Jakkolwiek wyrok ów uprawomocnił się dnia 09 czerwca 2009 roku, a zatem okres próby upłynął skazanemu dnia 09 czerwca 2012 roku, to jednak skazanie wynikające z powyższego wyroku nie uległo zatarciu, a to wobec faktu, iż J. T. nie uiszczył na rzecz pokrzywdzonego W. H. nawiązki (vide: oświadczenie k. 39). W tej sytuacji, zgodnie z dyspozycją art. 107 § 6 k.k., zatarcie skazania nie może nastąpić przed wykonaniem obowiązku zapłaty nawiązki jako środka karnego.

W sposób oczywisty zatem czyn przypisany J. T. w punkcie 2 wyroku kwalifikować należy z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

Sąd ustalił, iż stopień zawinienia J. T. w odniesieniu do obu przypisanych mu czynów jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim.

Zachowania przypisane oskarżonemu J. T. Sąd ocenił nadto jako cechujące się znaczną społeczną szkodliwością.

Przystępując do wymiaru kary, Sąd miał na względzie dyrektywy jej wymiaru opisane w art. 53 i 58 § 1 k.k., w tym przede wszystkim wychowawcze działanie kary oraz cele zapobiegawcze wyrażające się w dążeniu do wyeliminowania u oskarżonego zachowań godzących w przyjęty porządek prawny.

Wymierzając karę, Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające po stronie oskarżonego.

Przede wszystkim jako okoliczność łagodzącą poczytać należy to, że J. T., poza skazaniem wyrokiem z dnia 01 czerwca 2009 roku nie popełnił innych czynów zabronionych. Jest osobą dojrzałą, prawidłowo wywiązującą się z ról społecznych, do których z racji płci i wieku został powołany, utrzymuje się z renty w wysokości 600 złotych, na utrzymaniu posiada małoletnie dzieci. Na korzyść oskarżonego poczytać należało także to, że oskarżony wyraził krytyczny stosunek do popełnionych przez siebie czynów, nie utrudniając postępowania karnego.

Do okoliczności obciążających wobec J. T. Sąd zaliczył natomiast wysoki stopień winy oskarżonego, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów przez niego popełnionych, wskazujących na lekceważącą postawę oskarżonego wobec obowiązujących norm prawnych wyrażającą się w powtarzalności bezprawnych zachowań.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd:

a/ uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu kwalifikowanego z art uznaje oskarżonego **J. T.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 224 § 2 k.k., art. 226 § 1 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – za jego popełnienie, na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał oskarżonego na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

b/ uznając zaś oskarżonego **J. T.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. – za jego popełnienie na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazał oskarżonego na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd Rejonowy w Słupsku połączył orzeczone wobec oskarżonego **J. T.** w punktach I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd doszedł do przekonania, że wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe, a w efekcie kara łączna 10 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz do stopnia zawinienia sprawcy.

Wymierzając karę łączną Sąd zastosował zasadę tylko częściowej absorpcji, a to z uwagi na fakt, iż czyny przypisane oskarżonemu atakowały różne dobra chronione prawnie.

Kara łączna powinna również odnieść pożądany skutek w zakresie wychowawczego i zapobiegawczego oddziaływania na oskarżonego oraz kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Orzeczona kara osiągnie przy tym pokładane w niej cele w zakresie oddziaływania społecznego i wpłynie wychowawczo i zapobiegawczo wobec oskarżonego na przyszłość, stanowiąc nadto czynnik kształtujący świadomość prawną społeczeństwa i informując o normach sankcjonowanych oraz karach orzekanych za ich naruszenie. Wymierzając karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd kierował się przy tym przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować i uświadomić mu, że czyny bezprawne są wysoce naganne, piętnowane społecznie i prawnie, a przestępstwo nie popłaca. W ocenie sądu tak ukształtowana kara nie tylko osiągnie pokładane w niej cele, ale nadto istotnie zmobilizuje oskarżonego do unikania nagannych prawnie zachowań.

Jednocześnie, kierując się dyrektywą z art. 58 § 1 k.k. Sąd stwierdził, że zachodzą przesłanki, aby skorzystać wobec oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy i warunki leżące po stronie sprawcy, Sąd stwierdził, że powyższe zapewni osiągnięcie celów kary, w szczególności zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego stanowi realizację zasady humanitaryzmu z art. 3 k.k., według którego kary stosuje się z poszanowaniem godności człowieka. Ponadto Sąd uznał, że stosunkowo długi upływ czasu od daty skazania oskarżonego za czyn z art. 178a § 1 k.k. i pozytywna od owego momentu postawa oskarżonego, jak również warunki osobiste oskarżonego pozwalały uznać okoliczności sprawy za taki szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadniał zastosowanie wobec J. T. owego środka probacyjnego.

W tej sytuacji, na podstawie art. 69 § 1, § 2 i § 4 k.k. i art. 70 § 1 k.k. Sąd wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat, a jednocześnie na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. – w okresie warunkowego zawieszenia wykonania łącznej kary pozbawienia wolności – zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora sądowego o przebiegu próby i na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Stosując wobec oskarżonego warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary Sąd pominął jednak pełne brzmienie przepisu art. 69 § 1 k.k., zgodnie z którym Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, tylko wtedy, ***jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności*** i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. J. T. w chwili popełnienia przestępstwa był osobą skazaną na karę pozbawienia wolności, co nie pozwalało Sądowi na zastosowanie wobec niego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w przedmiotowym postępowaniu.

Wobec skazania za czyn z art. 178 a § 4 k.k. Sąd na podstawie na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Zdaniem Sądu, zastosowanie powyższego środka karnego jest współmierne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się oskarżony, zwłaszcza z uwagi na znaczną zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dla wzmocnienia wychowawczego wydzwięku kary, na podstawie art. 43a § 2 k.k., Sąd wymierzył wobec oskarżonego także środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych)

na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wymieniony środek karny sprzyja ukształtowaniu kary wymierzonej oskarżonemu jako dolegliwej i realnie odczuwalnej.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach, zwalniając oskarżonego w całości od ich ponoszenia. Zachodziły bowiem podstawy do uznania, że ich uiszczenie – ze względu na sytuację materialną oskarżonego – byłoby zbyt uciążliwe dla niego. Oskarżony nie pracuje, utrzymuje się z renty i nie posiada majątku, który można by spieniężyć.

S., dnia 27 czerwca 2016 r.

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku

Joanna Hetnarowicz - Sikora

Sygn. akt XIV K 644/15

UZASADNIENIE

W związku z uprzednim złożeniem wniosku o uzasadnienie przez PR w S. i sporządzeniem uzasadnienia wyroku w zakresie odnoszącym się do wymiaru kary - Sąd uzupełnił sporządzone uprzednio uzasadnienie:

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. T. ma 65 lat, jest rozwiedziony, nie ma nikogo na utrzymaniu. Z zawodu jest on mechanikiem samochodowym, pobiera rentę, nie posiada majątku większej wartości.

J. T. nie był leczony odwykowo ani psychiatrycznie.

J. T. był w przeszłości karany sędownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 01 czerwca 2009 roku w sprawie o sygn.. akt XIII K 1367/08 J. T. skazany został za popełnienie czynu z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., czynu z art. 178a § 1 k.k. oraz czynu z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat. W wyroku tym nałożono także na J. T. obowiązek zapłaty nawiązki na rzecz W. H.. Wyrok uprawomocnił się dnia 09 czerwca 2009 roku.

Do dnia 28 grudnia 2015 roku J. T. nie uiszczył na rzecz W. H. orzeczonej wyrokiem nawiązki w kwocie 600 zł (k. 8 akt)

W dniu 24 września 2015 roku około godz. 18.00 w S. na ul. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci motoroweru marki K. o nr rej. (...).

J. T. został zatrzymany przez będącego w tym czasie po służbie funkcjonariusza Policji G. G. (1).

Funkcjonariusz Policji, widząc nietrzeźwego kierowcę motoroweru poruszającego się swym pojazdem, podjął czynności interwencyjne, zatrzymując J. T. i wygaszając silnik jego pojazdu i wyjmując kluczyk ze stacyjki. Jednocześnie G. G. (1) powiadomił J. T., że jest funkcjonariuszem Policji i okazał legitymację służbową, wskazując, że podejmuje działania jako funkcjonariusz Policji. Jednocześnie G. G. (1) skontaktował się z dyżurnym K., prosząc o przysłanie patrolu policji z alkometrem. Słyszając to, J. T. zrobił się bardzo agresywny. Zaczął ubliżać G. G. (2) słowami obraźliwymi, znieważając G. G. (1) jako funkcjonariusza Policji. W pewnym momencie, widząc, że G. G. (1) nadal kontynuuje czynności związane z zatrzymaniem motoroweru, J. T. – chcąc zmusić w ten sposób G. G. (1) do odstąpienia od czynności i umożliwienia J. T. swobodnego powrotu do domu – najpierw wypowiedział wobec G. G. (1) groźbę pobicia go i pozbawienia go życia, a następnie próbował się wyrwać G. G. (2), odpychając go i usiłował uderzyć go zaciśniętą pięścią prawej ręki w okolice głowy. G. G. (1), widząc zachowanie mężczyzny, uchylił się przed ciosem, a następnie używając siły fizycznej i chwytów obezwładniających sprowadził mężczyznę do pozycji leżącej.

Przybyły na miejsce patrol Policji przeprowadził badanie J. T. alkometrem. Badanie wskazało na stan nietrzeźwości J. T.: I badanie: 0,81 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie: 0,73 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów zgromadzonych w sprawie:

- wyjaśnień oskarżonego J. T. (k. 16A-17A i k. 18A-19A);

- zeznań świadka G. G. (1) (k. 1-4 tom C – k. 59-50);

- dowodów z dokumentów znajdujących się na k. 3, 4, 10-11 i 12 tomu A oraz dowód z dokumentu w postaci pisma W. H. z k. 39a i aktualnej karty karnej k. 57-58;

Oskarżony J. T., słuchany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 20 listopada 2015 roku (k. 16A-17A), przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odmawiając składania wyjaśnień, ale oświadczając, że chciałby poddać się dobrowolnie karze.

Oskarżony J. T., słuchany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 25 listopada 2015 roku (k. 18A-19A), przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odmawiając składania wyjaśnień i oświadczył, że nie chce poddać się dobrowolnie karze z uwagi na to, że jego stan zdrowia stanowi przeciwwskazanie do odbycia kary pozbawienia wolności w jednostce penitencjarnej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Poczynione ustalenia faktyczne wskazały na konkretne zachowania oskarżonego J. T., poprzez które zrealizował on przedmiotowe i podmiotowe znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 178a § 1 k.k. oraz przestępstwa stypizowanego w art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Ustalony w sprawie stan faktyczny wobec postawy oskarżonego przyznającego się do winy nie był w ogóle przedmiotem kontrowersji.

Oskarżony M. R. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i rzeczowo wyjaśnił okoliczności zdarzenia.

W ocenie Sądu relacja oskarżonego nosi wszelkie cechy wypowiedzi prawdziwej, gdyż jest ona jasna i konsekwentna, a w połączeniu z pozostałym, zebrany w sprawie materiałem dowodowym, układa omawiane zdarzenia w spójną i logiczną całość, stanowiąc jego uzupełnienie i potwierdzenie.

W tym stanie rzeczy sąd doszedł do wniosku, że brak jest jakichkolwiek podstaw, by zakwestionować wiarygodność wszystkich pozostałych powołanych dowodów.

Powyższe rozważania zachowują swą pełną aktualność w zakresie oceny zeznań świadka G. G. (1). Zważyć należy, że wymieniony świadek co do zasady wskazał na okoliczności stojące w zgodzie z ustalonym stanem faktycznym, nie umniejszając swego udziału w relacjonowanych wydarzeniach. Sąd dał wiarę zeznaniom wymienionego świadka, jako że treść jego relacji, acz niezbyt obszerna, jest spójna, konsekwentna i logiczna, przez co oddaje rzeczywisty obraz niewłaściwego i przestępnego zachowania oskarżonego.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, który stał się podstawą ustaleń faktycznych w sprawie, a mianowicie dokumenty zgromadzone na k. 3, 4, 10-11 i 12 tomu A oraz dowód z dokumentu w postaci pisma W. H. z k. 39a i aktualnej karty karnej k. 57-58, został oceniony przez sąd jako wiarygodny z uwagi na jego wzajemną spójność, rzeczowość oraz kategoryczność. Z całą mocą podkreślić przy tym należy, że wymienione dowody korelowały także z treścią wyjaśnień samego oskarżonego i z treścią zeznań G. G. (1), nie pozostawiając wątpliwości co do przebiegu zdarzenia i okoliczności czynów zarzucanych oskarżonemu.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów nie budzą wątpliwości.

Żadnych wątpliwości nie budziła także kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2 części dyspozytywnej wyroku.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. działa bezprawnie ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi w ruchu lądowym pojazd mechaniczny.

Oskarżony w swych wyjaśnieniach jednoznacznie potwierdził, iż kierował on na drodze publicznej, w ruchu lądowym, motorowerem marki K. o nr rej. (...). Z kolei badanie alkosensorem wykazało, iż poruszając się motorowerem J. T. znajdował się w stanie nietrzeźwości. Tym samym swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona występkę z art. 178a § 1 k.k.

Zauważyć w tym miejscu trzeba, że szczególny rodzaj odpowiedzialności karnej wprowadza art. 178a § 4 k.k., w przypadku jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

J. T. został uprzednio skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 01 czerwca 2009 roku w sprawie o sygn.. akt XIII K 1367/08, a skazanie tym wyrokiem – w związku z nieuiszczeniem nawiązki na rzecz pokrzywdzonego – nie uległo zatarciu do chwili zamknięcia przewodu sądowego w przedmiotowej sprawie. W tej sytuacji należało wskazać, iż J. T. dopuścił się czynu kwalifikowanego z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

Sąd ustalił, iż stopień zawinienia sprawcy tego czynu jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim. J. T. – osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał on posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia obu czynów zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania. Oskarżony miał przy tym świadomość, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości, jako że świadomie spożywał alkohol. J. T. miał także świadomość swego uprzedniego skazania za czyn polegający na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Sąd nie dopatrył się przy tym żadnych okoliczności umniejszających czy wyłączających zawinienie sprawcy. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż w żadnym stopniu winy oskarżonego nie umniejsza fakt spożywania alkoholu w dacie zdarzenia. Wprawiając się w stan odurzenia alkoholem oskarżony miał bowiem zdolność przewidzenia skutków działania alkoholu na jego organizm oraz powinien przewidzieć własne funkcjonowanie pod jego wpływem.

Przypisany oskarżonemu czyn nacechowany jest nadto znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się swego czynu działając umyślnie, łamiąc normy regulujące bezpieczeństwo i porządek na drogach, a także okazując wyjątkowe lekceważenie dla porządku prawnego i sprowadzając na innych uczestników ruchu drogowego znaczne niebezpieczeństwo w związku z poruszaniem się po drodze publicznej bez uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Na stopień społecznej szkodliwości czynu wpłynął również fakt działania sprawcy w warunkach uprzedniego skazania za czyny z art. 178a § 1 k.k.

W odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 części wstępnej wyroku, wskazać trzeba, że zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka G. G. (1) wskazał w sposób jednoznaczny, iż oskarżony J. T. w dniu 24 września 2015 r. w S. przy ul. (...) używając pod adresem funkcjonariusza Policji kom. G. G. (1) słów powszechnie uznanych za obelżywe dokonał jego znieważenia w trakcie i w związku z prowadzonymi czynnościami służbowymi, a następnie działając w celu zmuszenia ww. funkcjonariusza Policji do

zaniechania prawnej czynności służbowej w związku z podjętą interwencją w miejscu publicznym użył przemocy w postaci odpychania interweniującego funkcjonariusza Policji, czym jednocześnie naruszył jego nietykalność cielesną w trakcie i w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych.

Powyżej opisane zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona występku z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zgodnie z treścią art. 224 § 2 k.k. działa bezprawnie ten, kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej. Jednocześnie, zgodnie z treścią art. 222 § 1 k.k. popełnia czyn zabroniony ten, kto narusza nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać trzeba, że J. T., po tym jak G. G. (1) wskazał mu, iż jest on funkcjonariuszem Policji, chcąc zmusić w ten sposób G. G. (1) do odstąpienia od czynności służbowych i umożliwienia J. T. swobodnego powrotu do domu, najpierw wypowiedział wobec G. G. (1) groźbę pobicia go i pozbawienia go życia, a następnie próbował się wyrwać G. G. (2), odpychając go i usiłował uderzyć go zaciśniętą pięścią prawej ręki w okolice głowy. Takie zachowanie, powzięte w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego do zaniechania dalszych czynności służbowych, nie tylko narusza nietykalność cielesną tego funkcjonariusza podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych, ale nadto stanowi użycie przemocy w celu wymuszenia określonego zachowania na funkcjonariuszu publicznym. Zachowanie takie wyczerpuje więc znamiona występku z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k.

W ustalonym stanie faktycznym J. T. ubliżał także G. G. (2) słowami obraźliwymi, znieważając G. G. (1) jako funkcjonariusza Policji. To zachowanie wyczerpuje znamiona występku z art. 226 § 1 k.k. Zgodnie bowiem z treścią art. 226 § 1 k.k. znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy

mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.

Sąd dokonując takiej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu J. T. miał na względzie ustalony stan faktyczny, z którego wynikało, iż nie sposób jest oddzielić użycia słów powszechnie uznanego za obelżywe od naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonego i zastosowania wobec niego przemocy celem zmuszenia go do odstąpienia od czynności służbowych.

Pamiętać należy, że dla ustalenia odpowiedzialności karnej, kwestia liczby przestępstw, za które należy skazać sprawcę, ma kardynalne znaczenie. Z treści art. 11 § 1 i § 2 kk wynika, iż ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. Jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. „Działanie sprawcy polegające na jednej albo wielu następujących bezpośrednio po sobie wypowiedziach, zawierających zniewagi i groźby bezprawne, skierowane pod adresem funkcjonariusza publicznego, wyczerpujące znamiona ustawowe przestępstw określonych w art. 235 i 236 d.kk (odpowiednio w art. 224 § 2 i art. 226 § 1 kk z 1997 r.), stanowi jedno przestępstwo kwalifikowane z tych przepisów pozostających w zbiegu kumulatywnym” (OSNKW 1999, nr 9-10, poz. 55). Tezę tę następnie powtórzył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 grudnia 2000 roku w sprawie IV KKN 331/00, publ. LEX nr 51135, Prok.i Pr.-wkl. 2001/7/2.

Podkreślić trzeba, że z tezą tą Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni się zgadza, przyjmując za M. C., że "w rzeczywistości obiektywnej nie ma czynów w postaci jakichś odrębnych, oddzielonych od siebie aktów. Istnieją tylko tak czy inaczej zachowujący się ludzie, i to ich zachowanie się, będące przeciw wyrazem ich nieprzerwanej egzystencji, jest pewną ciągłością, złożoną z najprzeróżniejszych zlewających się ze sobą aktów aktywności i bierności ("działań" i "zaniechań").

Przedstawione rozważania znajdują swe pełne przełożenie na zdarzenie zaistniałe w dniu 24 września 2015 roku. W zachowaniu oskarżonego nie da się bowiem wyselekcjonować zachowań i wypowiedzi oskarżonego wyczerpujących znamiona przestępstwa znieważenia i zachowań naruszających nietykalność cielesną pokrzywdzonego. **W istocie**

bowiem mamy do czynienia z jedną czynnością sprawczą oskarżonego, skierowaną do G. G. (1). To sprawia, że zachowania oskarżonego w tym konkretnym układzie sytuacyjnym są tylko częścią składową tego samego, jednego czynu oskarżonego. Powyższe uzasadnia więc przyjęcie koncepcji jedności czynu określonej w art. 11 § 2 k.k.

Sąd ustalił, iż stopień zawinienia sprawcy czynu jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony wypowiadając słowa powszechnie uznane za obelżywe chciał znieważać pokrzywdzonego, podobnie jak odpychając funkcjonariusza – chciał zmusić go do odstąpienia od czynności zatrzymania sprawcy przestępstwa.

Sąd nie dopatrzył się również żadnych okoliczności umniejszających, czy wyłączających stopień zawinienia sprawcy.

Przypisany oskarżonemu czyn nacechowany jest nadto znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się swego czynu działając umyślnie, łamiąc normy regulujące bezpieczeństwo funkcjonariuszy publicznych i ich cześć. J. T. swym czynem okazał lekceważenie dla obowiązującego prawa. Na stopień społecznej szkodliwości czynu wpłynął również fakt działania sprawcy publicznie.

Sygn. akt XIV K 644/15

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem sporządzonym dnia 27 czerwca 2016 roku i uzupełnieniem uzasadnienia z dnia 29 lipca 2016 roku doręczyć J. T. zgodnie z wnioskiem, pouczając o możliwości złożenia apelacji w t. 14 dni od daty doręczenia dokumentu;

2. Z wpływem lub za 21 dni.

S., dnia 29 lipca 2016 roku